

γίνεται, έτσι θά γίνεται μιὰ μέρα... Νὰ γίνεται δημοψήφισμα!... Νὰ ψηφίζουν, ὄχι ἐγὼ καὶ σὺ, ὄχι οἱ τραπεζῖτες καὶ οἱ μεγαλοπρακτικῆδες, ποῦχουνε συμφέρο νὰ γίνεται πόλεμος γιὰ νὰ ξυγαίνουσι τὶς περιουσίες τους, ὄχι κείνοι ποὺ καταφέρνουνε μὲ χίλια μέσα, ταπεινά τὶς περισσότερες φορές καὶ ἀνήθικα, νὰ παίρνουν ἀναστολή καὶ νὰ ξεγλυτώνουν τὸ στρατιωκό, μὰ νὰ ψηφίζουσι ὅσοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ πάνε στὸν πόλεμο, τὰ παιδιά μας, τὰ δέξερμα μας, ποὺ σπρώχνονται ἄδεια, σὰ σφαχτάρια, στὸ μακελειό!.. Ναι, δάσκαλε, δημοψήφισμα... Ἄν οἱ περισσότεροι θέλουν τὸν πόλεμο, νὰ γίνει... Ἄν ὄχι ὅμως...

— Τὴν ἀπάντησιν σ' ὅλ' αὐτὰ, θὰ σοῦ τὴ δώσω μεθαύριο, στίς εἴκοσι πέντε τοῦ Μάρτη, στὴν ἐκκλησιά... Τοῦτο μοναχὰ σοῦ λέω σήμερα: Ὅταν ἡ πατρίδα κιντυνεύει, καὶ ὅταν οἱ προαιώνιοι ἐχθροί...

— Πάψε πιά, πάψε... Ξεφώνισε ὁ Βαρνάς. Ἄσε

τὰ μαγαζάκια αὐτὰ ἐπιχειρήματα, τὰ χυλιοτριμμένα ἀπὸ τὴν πολλὴ χρῆσιν!... Τὴν πατρίδα τὴν ἀναφέρνουνε μοναχὰ ὅσοι τὴν ἐμπορεύονται, καὶ ὁ προαιώνιος ἐχθρός, μάθε το ἀπὸ μένα, δὲ βρίσκεται ὄξω ἀπὸ τὰ Κρατικά σύνορα, μὰ ἐδίωθε ἀπὸ τὰ σύνορα, στὴν πόλιν μας, στὴν αὐλή μας, στὸ σπίτι μας...

Τὰ στερνὰ τὰ λόγια τὰ εἶπε δυνατὰ, θυμωμένα, σκεδὸν ἀγριεμένα. Ὁ Σουφρῆς, κουνώντας τὸ κεφάλι του ταλανιστικά, σηκώθηκε νὰ φύγει. Ἀπὸ τὸ διβλοπωλεῖο μέσα ἀκούστηκε ἕνα «μπορόβο» σιγανόφωνο, καὶ ἕνα ἀπαλὸ ἀπαλὸ χειροκρότημα, ἀπὸ χέρια κοριτσιώτικα.

— Μὲ ταλανίζεις ἐσύ, εἶπε ὁ Βαρνάς ἀνακουφιστικά, κοιτάζοντας ἀπὸ τὸ «αερισκόπιό» του, μὰ μ' ἐπιδοκιμάζει τὸ Αὔριο!...

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΑΠΑΝΤΗΣΑ.....

Ἐνα κορίτσι ἀπάντησα στῆς γῆς τὰ μονοπάτια,
ἕνα κορίτσι ἀγκώριστο καὶ ἀπλό,
τῆς παλιᾶς ἀγάπης μου ποὺ εἶχε τὰ μάτια,
τῆς ἀγάπης μου ἔβα μὲτρητὰ καὶ τῆ δυή.

Ἔδρες κάδομαι στὴν ἴδια θέσιν,
καὶ κοιτῶ τὰ μάτια της καὶ τὰ δυό,
μιὰ σταγόνα ἐκεῖ ἔχει πέσει
ἀπ' τοῦ περασμένου τὸν καιρό.

Τὸ κορίτσι ξαφνικά μού τὰ δίνει
τὰ δυὸ χέρια της τὰ παιδικά,
ποὺ εἶταν σὰ λουλούδια, σὰν καὶ οἱ κρίνοι,
τὰ μικρὰ τὰ χέρια τὰ λευκά.

Ἄ! δὲ θέλω νὰ μυρίσω
τᾶνθη αὐτὰ τὰ ξωτικά,
ἂ! δὲ θέλω νὰ φιλήσω
τὰ δυὸ χέρια σου τὰ λευκά. —

Τὸ κορίτσι πίσω τότε μου τὰ παίρνει
τ' ἀνθισμένα χέρια της τὰ δυό,
καὶ ὅπως γιὰ νὰ δώσει τότε γέρνει
τὸ μικρὸ τῆς στόμα τὸ λαχταριστό,

— Ἄ! δὲ θέλω νὰ φιλήσω
τὸ κλειστό σου στόμα τὸ πολὺ ἀκριβό,
δόςε μου τὸ φέγγος μόνο ν' ἀντικρύσω,
μόνο, ἀπὸ τὰ μάτια σου τὰ δυό!

Γενεῦη.

Η ΠΕΓΓΗ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΤΑΜΙΑ

Κ' ἦρθα στὴν ἄκρη ἐκεῖ τοῦ ποταμοῦ,
ποὺ τὴ μεγάλη χώρα τὴν περνοῦσε,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ δρυμοῦ
στὴ μακρινὴ τὴ θάλασσα κυλοῦσε.

Σ' αὐτοὺς τοὺς ὄχτους τοῦ μεγάλου ποταμοῦ,
ποὺ σὰν πετράδι εἶτανε πράσινο ποὺ φέγγει,
μιὰ μικροσώματη γυναῖκα ἀπάντησα:
καὶ εἶταν ἡ Πέγγη!

Πέγγη, λουλούδια εὐώδιαζαν στὴν ἀκροποταμιά,
Πέγγη, τὰ χόρτα μύριζαν πικρά,
καὶ τοῦ βραδιοῦ εἶταν σὰν ἀξήγητη
ἡ τόση χάρη,
Πέγγη, τὰ χεῖλη σου εἶταν πικρά
καὶ ἀπ' τὸ χορτάρι.

Πέγγη, ψηλὰ στὸν οὐρανὸ τὸν ἀρκτικό
ἀχτιδοβόλαγε ἕνα ἀστέρι μακρινό,
σου ἀνέμου ἐκεῖ τὰ μέρη,

Πέγγη, τὰ μάτια σου βασίλευσαν τὰ δυό,
καθὼς τὸ ἀστέρι,

Μὰ τὰ σπιτάκια τῶν ἀνθρώπων στοὺς γυαλοὺς
χτισμένα στέκονταν σὰν ἀπὸ μόνα,
μὰ τὰ σπιτάκια τῶν ἀνθρώπων στοὺς γυαλοὺς
τὴν ἴδια εἶχαν τῆς φύσης τὴν εἰκόνα.

Σ' ἕνα σπιτάκι τέτοιο, ἀπὸ δασῶν
κορμούς ποὺ εἶταν πλεγμένο,
στὴ μυρισμένη τότε τὴ βραδιά,
Ἦ Πέγγη, κάλεσες τὸν ξένο.

Κ' ἔτσι ἕνα βράδι μοναχός,
τὴν πλάση ἐκεῖ
τὴν ξένη, τὴ μακρινή,
τὴν ἦρτα
καθὼς σ' ἕνα ποτήρι μαγικό
ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σπάσει.
Μὰ, ὦ Πέγγη, στὸ ποτήρι αὐτὸ
ἦρτα τὰ χεῖλη καὶ τὰ μάτια σου τὰ δυό,
ποὺ εἶταν σὰν κατὰ τὸ ἀκριβὸ στὴν ξωτικὴ τὴν
(πλάση.

Montreal.

ΜΙΚΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Λάμψη από φῶς σὲ μεσημέρι φθινοπωρινό,
γύρω στὴ φύση μιὰ γιορτὴ πολὺ μεγάλη,
μ' ἀρέσουν ὅταν στὸν ἀδόλωτο οὐρανὸ
σ' ἓνα ξανθὸ δυὸ μάτια φέγγουνε κεφάλι.

Κ' ἐνῶ τὸ χόρτο εἶταν στὴ γῆ τόσο πολὺ χλωρό,
τὰ ξερά φύλλα ὁ ἄνεμος τάχα κινήσει,
κ' ἐκεῖ πού τὸ φθινόπωρο πέδαινε γύρω ἄργό,
καινούργια εἶπα μὴν ἀνοιξὴ πῶς εἶχε ἀντίσει.

Κ' ἐνῶ οἱ γυναῖκες διάβαιναν εἶχαν στὸν τόπο ἐδῶ
τὴ χάρη τοῦ ἀγρωιοῦ, κ' ἐνῶ εἶτανε τὰ πλάτια
πολὺ γαλάζια τ' οὐρανοῦ στὸ χῶμα αὐτό
ἀπὸ τὸ ἴδιο εἶταν τὸ χρῶμα καὶ τὰ μάτια.

Λάμψη ἀπὸ φῶς σὲ μεσημέρι φθινοπωρινό,
γύρω στὴ φύση μιὰ γιορτὴ πολὺ μεγάλη,
μ' ἀρέσουν ὅταν στὸν ἀδόλωτο οὐρανὸ
σ' ἓνα ξανθὸ δυὸ μάτια φέγγουνε κεφάλι.

Montreal.

MABEL

Καὶ στῆς Μαϊμπελ τὰ μαλλιά τὰ ξανθὰ
φέγγει ἀπάνω τους θλιμμένη κάποια δύση,
στὰ μαλλιά πού θυμίζουσε χρυσὰ
τὴ χυνοπωριάτικη τὴ φύση.

Τάχα οἱ πόθοι μου γιὰ σέναν οἱ στεργοὶ στεργοὶ
σάν τὰ φύλλα τοῦ χυνόπωρου πού μ' ἀρέσουν,
χτυπημένοι ἀπὸ χαλάζι, ἀπὸ βροχὴ,
θὰ μουσκέψουνε γλυκὰ καὶ θὰ πέσουν ;

ᾠ ! τῆς Μαϊμπελ τὰ γλυκὰ μαλλιά...
Σάμπως λυπημένη κάποια δύση...
Τὰ μαλλιά σου, Μαϊμπελ, τάγαπῶ πῶς τρελά
κι ἀπὸ τοῦ χυνόπωρου τὴ φύση !

Καὶ στῆς Μαϊμπελ τὸ βλέμμα τὸ ἄγρο,
σὲ στεφάνι σταχτογάλανο ἀπλωμένο,
καὶ στῆς Μαϊμπελ τὴ ματιὰ πού ἀγαπῶ
σάν τὸν οὐρανὸ τὸ βουρκομένο,

κάτι τρεμοπαίξει καὶ χαράζει ἐκεῖ, καθὼς
τοῦ παραμυθιοῦ τὸ ἀνεύρετο πετράδι...
ᾠ ! τὸ ἀνθρώπινο τὸ καλὸ τὸ φῶς
στὸ σκοτεινιασμένο μέσα βράδι.

Τάχα οἱ πόθοι μου κι αὐτοὶ θὰ μαραθοῦν
κι ὄλοι σάν τὰ φύλλα ἄργα θὰ πέσουν,
κι ἀπ' τὰ μάτια τάχα θὰ χυθοῦν
δυὸ σταγόνες, ἀπ' τὰ μάτια πού μ' ἀρέσουν ;

Zulbec.

ΛΕΑΤΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΚΑΛΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΑ

Γώρα βαριά πούμ' ἄρρωστος τὸ νιώθω τί ἀξίζεις,
συντρόφισσα καλή,
μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο γιὰ ὅλα νὰ φροντίζεις,
κι ἀκόμα γιὰ φιλή.

Κοντὰ σου οἱ πόνοι χάνονται κ' οἱ πίκρες λησιμονιῶν...
ἢ ἀγάπ' εἶναι ζωή, (ται)
χαρὰ στους πού συντρέφεσαν, χαρὰ στους π' ἀγαπιῶν...
ὡς τὴ στερνὴ πνοή. (ται)

Μὰ ἐγώεμαι μόνος κ' ἔρημος στοῦ πόνου τὸ κρεβάτι
κι ἀδιάκοπα βογγῶ...
κι οὔτε γλυκὸ χαμόγελο κι οὔτε συμπόνιας μάτι,
τριγύρω μου γροικῶ.

Κι ὁ πόνος γίνεται διπλὸς κ' ἡ πίκρα περισσεύει
στὴν τόσην ἔρημιά...
Κλάψτε τον, φίλοι, κλάψτε τον κείνον πού δὲ χαϊδεύει
ἀγάπη ἐδῶ καμὰ !

Ο ΓΛΑΡΟΣ

Γλάρε, πού μες στὰ πέλαγα τρανέψαν τὰ φτερά σου,
μ' ἓναν καμὸ τρανὸ,
ὡς εἶταν τρόπος νὰ χαρῶ με τὴν τρελὴ χαρὰ σου,
πέλαγα κι οὐρανὸ.

Κι ὅταν μαρινάζ' ἢ θάλασσα καὶ σπᾶει λευκὸ τὸ κῆμα,
πουλὶ θαλασσινὸ,
ἐσὸ ξαπλώνεις τὰ φτερά στῆς ἄβυσσος τὸ μνημα,
καὶ πᾶς στὸν οὐρανὸ !

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ & ΚΡΙΝΟΣ

Μιὰ πεταλούδα φίλησε κάποιον χιονάτο κρῖνο.
καὶ μίλησεν αὐτός,
— Ἐλα, ψυχὴ μου, ρούφηξε τὸ μῦρο μου, σ' ἀφίνω,
ὀλόρθος, ἀνοιχτός.

Κι ἂς μαραθοῦν τὰ φύλλα μου κι ἂς πέσουνε στὸ χῶμα
φτάνει νὰ ζεῖς ἐσὸ,
γιὰ τὴν τρανὴν ἀγάπη μου, γιὰ σέν' ἂς γίνω πτώμα,
ψυχούλα μου χρυσή !